

faaet Respekt, betragtede hun Retningens andre Forkæmpere, lige fra selve den store Grundtvig til de sidste Dages smaa Profeter, som en Slags Geschæftsmænd, der „gjorde“ i Gud, . . . Afladskræmmere, der tingede og tuskede med de himmelske Ting og stadig søgte at underbyde hinanden med Hensyn til den Pris, for hvilken de falbød Salighedens Glæder fra deres Forretning.

I det Hele var den gamle Særling ikke gaaet gennem Livet uden at lide Skibbrud ogsaa paa sin Tro. Gennem sine halvfjerdsindstyve Aars Erfaringer var hun kommen til det Resultat, at af Alt i Verden var Intet saa omskifteligt som netop det „ene Fornødne“, Intet saa forgængeligt som netop de „evige Sandheder“. Mens almindelig jordiske og derfor ret foragtede Sandheder, som at to og to var fire, og at Jern var tungere end Træ, stadig levede i bedste Velgaaende, hændte det Gang efter Gang deres himmelske Kolleger, at de døde en forsmædelig Død og stod op til et andet Liv som en beklagelig Misforstaaelse, en Oversætterfejl eller en slet og ret Løgn.

„Katinka!“ kaldte den Gamle hende fra det andet Stuehjørne.

„Ja! her sidder jeg!“